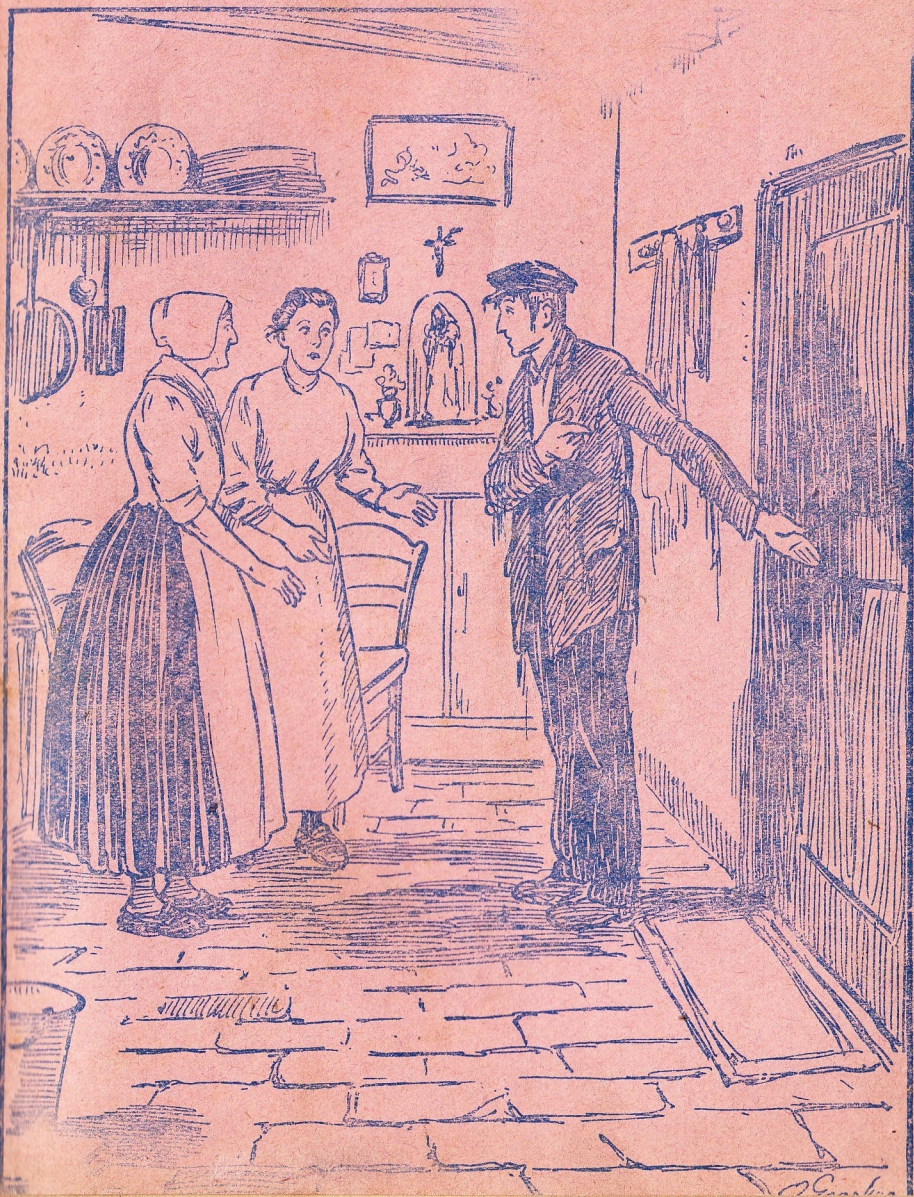

1. Drie maanden onder de Sneeuw. — 3. Sint Gregoriusdag op School. — 6. Een moedig Meisje. — 7. Karel Cogge. De Overstroming aan den IJzer. — 8. Het Wonderlijk Gezelschap. — 11. Het Kermismeisje. — 12. Willem Tell. — 13. Beter een lap dan een scheur. — 17. De Zinneloozen van Gheel. — 20. De Klok van Steuvekenskerke. — 24. Grapjes en Vroolijke Verhalen. — 34. Nog Grapjes. — 35. Het Kindje van de Zee. — 37. De Bezembinders van Kleit. — 38. De Vlucht in de Koffer. — 41. De Gierigaard. — 43. De Veerman van 't Zwin. — 48. Eerlijk duurt 't langst. — 61. Streng Winters. — 62. De Wees in Londen. — 63. Sinterklaas op de Heide. — 66. De Kinderen van den Smokkelaar. — 67. De Paaschkloeken. — 69. Leeuwte van Damme. — 70. Van Alles Wat. — 71. Nieuwsgierig Aagje. — 79. De verrassing van Oudenaarde. — 83. Op de Hooge Venen. — 85. De Overwintering van Nova Zembla. — 86. Hoogmoed komt voor den val. — 89. Het Spook. — 95. De twee Weesjes. — 96. De oude Redder. — 97. De Vlucht. — 101. Toch beter Thuis. — 105. Ongeluk en Geluk. — 108. Bieke. — 109. De oude Mantel. — 110. Robinson Crusoe. — 113. De Rooversjongen. — 114. Nooit Vergeten. — 118. De Spion van den Molen. — 119. De Kinderen van den Dokter. — 120. De ruwe Kerel. — 121. Tweemaal gevonden. — 126. De Kerels van Lampenrissie. — 136. Thijl Uilenspiegel. — 137. Oom Tom. — 141. De Kerstavond van Bertje. — 143. De Reis in de Wildernis. — 168. Een jonge Held. — 169. Jacob van Artevelde. — 170. De overwinning van Karel. — 171. Geneveva van Brabant. — 172. Re Avontuurlijke Reis. — 173. De strijd met den Wolf. — 174. Een vreemde Avond. — 175. De gevluchte Slaaf. — 176. In de Vliegmaschine. — 177. Een moedige Vrouw. — 178. Ontsnapt. — 179. Valsch beschuldigd. — 180. De Zoon van den Torenwachter. — 181. Terug bij vrouw en kinderen. — 182. De Reis van Columbus. — 183. De Schilder van Karel den Stouten. — 184. Het Spook van de Schelde. — 185. Het Avontuur in het gebergte. — 186. Jack de Cowboy. — 187. Hoe Jack prairieboer werd. — 188. De sterkste Voetbalclub. — 189. De Held van Tremeloo. — 190. De straf van 't Elzelarehof. — 191. De Cowboy van Fort Bell. — 192. Jeanne d'Arc. — 193. De wandelende Deur. — 194. De Avonturen van Gezzart. — 195. Geraart in Rusland. — 196. Dikke Dries. — 197. De Roode Knnpels. — 198. Rosa van Dennenburg. — 199. De Wolf van Ghistel. — 200. De betooverde Molen. — 201. Zonderling gered. — 202. De Spaansche Furie. — 203. De Boeteling van Veurne. — 204. Een angstige Nacht. — 205. De Prins van Kakao. — 206. De dappere Elzie. — 207. De Avonturen van David. — 208. In en uit de Gevangenis. — 209. De Spion voer zijn land. — 210. In het verwoeste Vlaanderen.

Vraag elke week het nieuwe boekje aan uw dakbladverkooper, want de reeks van deze veel gevraagde boekjes gaat gedurig voort.

PRIJS 60 CENTIEM

Boekdrukkerij R. Bracke-Van Geert, Baesrode.

DE DRIFTIGE PETER.

I.

Peter was landbouwer. En hij kon hard werken op den akker. Maar hij dacht dan, dat niemand het zoo zwaar had op de wereld als hij. En vooral de vrouwen leefden gemakkelijk, beweerde hij steeds. Die mochten in het koele huis blijven, als hij in de zon zwoegde.

En Peter had daarbij 't gebrek geweldig te kunnen opstuiven, als men hem ongelijk gaf of zijn zin niet deed.

In 't ronde wist ieder, dat Peter een opperbeste vrouw had, goedig en spaarzaam.

Peter zou iemand, die het anders beweerde, wel een klap om de ooren gegeven hebben. Maar hij vergat in driftbuien zelf te dikwijls dat hij zoo'n uitmuntende vrouw bezat.

Zekeren dag had Peter in 't boschje, dat hem toebehoorde hout gehakt. Hij laadde het op den wagen. Zoo ijverig was hij hiermee bezig geweest, dat hij niet gezien had, hoe zwaar de lucht

betrok. En toen hij naast zijn paard het bosch verliet, gudste de regen neer. Peter wilde niet schuilen. Hij had zulk een razenden honger. Al gauw was hij doornat. Het water droop uit zijn kleeren. En nu kwam de booze luim weer op.

— Ik sukkel hier door den regen, bromde hij. En mijn vrouw zit in het droog. Zij heeft het toch veel te gemakkelijk vergeleken bij mijn leven... 's Winters bij den kachel, 's Zomers in de koelte. bij ongunstig weer onder dak.

De regen hield aan en Peter werd steeds nijdiger.

— Maar nu zal ik het haar eens goed zeggen, besloot hij.

Hij voerde de geladen kar in de schuur en stalde het paard.

Hij wierp dan de deur van 't huis open en schreeuwde als een dolleman:

— Dat 't water uit mijn kleeren druipt, kan u zeker geen zier schelen... 't Zal hier veranderen... Gij een goed leventje en ik tobben en sukkel en dat duld ik niet langer... O, gij lui schepsel!

In zulk een stemming trad Peter binnen... Toen kalmeerde hij dadelijk... Er was bezoek. De moeder van zijn vrouw, een goedig maar flink mensch, schoot naar hem toe.

— Hebt gij weer de bokkepruik op? vroeg ze. Nu hoor ik het eens, hoe ge u durft aanstellen tegen Marie. Ge moest u schamen... Marie heeft

gedurig gezegd, dat ge nat zoudt zijn en hiernaast ligt al droog goed klaar voor u. En dan beweert gij, dat ze geen zier om u geeft. Ik ben vandaag komen helpen omdat uw vrouw het zoo druk had. Ze moest bij al haar werk nog de wasch doen daar ze u gisteren op 'het veld hielp. En gij durft ze een lui schepsel noemen. O, gij onrechtvaardige man.

— Peter meent dat niet zoo erg, moeder, zei Marie.

— Hij moet die rare streken afleeren...

— Dat is waar, Peter, hernam de jonge boerin. Ge doet er me verdriet mee... Maar ga u nu verkleeden... En uw eten is klaar... Ge zult wel honger hebben.

Peter verdween in de zijkamer.

— Tegen twee vrouwen kan ik niet op, dus zal ik maar zwijgen, mompelde hij.

Hij wilde toch nog niet zijn ongelijk bekenen.

En toen hij in zijn droog goed aan tafel zat en smulde van de heerlijke eierkoek, door Marie gebakken, keek hij nog erg stroef.

Zijn schoonmoeder moest nu naar haar eigen huis.

— Voortaan een beetje kalmer, hoor! vermaande ze, toen ze Peter wel te rusten wenschte.

— Peter, Peter, waarom altijd die driftbuien! sprak toen Marie. We doen toch samen ons best,

om vooruit te komen.

— Ik moet veel harder werken dan gij.

Dat was niet waar, maar Marie liet haar man in die meening en merkte lachend op:

— Daarvoor zijt gij toch een sterke kerel!

Peter kwam eindelijk in beter humeur. Hij erkende, dat de regen goed was voor de vruchten. De velden lagen nog al droog en nu dronken ze gretig.

Het tweejarig kind lag al heerlijk te slapen. En genoeglijk zaten Peter en Marie samen...

Om half tien was alles stil in huis. Peter en Marie gingen bij tijds ter ruste, want 't was elken morgen vroeg dag voor hen.

In den nacht ontwaakte Marie. Ze hoorde een verdacht gerucht in den stal. Was het de regen of de wind?

Marie richtte zich op. Neen, neen, het was de wind niet! De hennen fladderden onrustig.

Marie maakte Peter wakker.

— Laat me toch slapen! bromde Peter weer. Gij zijt nooit zoo vermoeid als ik.

— Ik Geloof, dat er een dief is bij de kippen.

— Och, gij hebt altijd wat, bang schepsel.

— We moeten gaan zien... Wilt ge niet opstaan, dan doe ik het alleen.

Marie verliet het bed en klieedde zich haastig wat aan.

Grommend volgde Peter dan toch haar voorbeeld. Hij nam het geweer, dat in den hoek stond en trok de achterdeur open. Een man vluchtte weg...

Marie had wel gelijk gehad, want toen ze met een lantaarn kwam, vonden de echtgenooten de deur van het kippenhok open. Gelukkig bleken alle dieren er nog te zijn.

't Gebeurde wel meer, dat een landlooper bij de boeren een lekker haantje of een konijn weg kaapte.

— Die kerel is door ons toch in zijn plan leelijk tegengewerkt, zei Peter.

— Eigenlijk door mij, merkte Marie op. Maar 't voornaamste is, dat we al onze kippen behouden hebben.

— Hoe werdt ge zoo opeens wakker? vroeg de man.

— Dat zou ik zelf niet kunnen zeggen. 't Is zeker 't gevoel van mijn bezorgdheid. Wanneer ons kind onrustig is, gaan mijn oogen ook al van zelf open.

En dan sliep Peter rustig door.

— Die kerel komt hier niet meer terug, beweerde Peter. We kunnen terug naar bed.

Hij had 't weer ondervonden, welk een flinke vrouw hij had.

's Morgens vernamen ze, dat de landlooper een kwartier ver twee vette hennen gestolen had.

— De schavuit is bij ons ook geweest, maar ik had hem haast bij de kladden! sprak Peter tot een buurman.

Hij vergat te zeggen, dat zonder zijn vrouw, hij twee vette hennen kwijt zou geweest zijn.

Den volgenden dag werd de landlooper aangehouden en naar een gesticht gestuurd. Peter had voor den rechter moeten komen getuigen. En toen was hij wel verplicht mee te deelen, dat zijn vrouw den dief 't eerst gehoord had.

— Ge weet nu weer eens welk een goede hulp ge aan Marie hebt, zei zijn schoonmoeder, toen ze eens over 't gebeurde kwam praten. Houd uw vrouw in eer jongen, en als ge lust voelt, om te brommen, ga dan vóór den spiegel staan en brom op den man, dien ge in 't glas ziet en verwijt hem, dat hij dikwijls onrechtvaardig en ondankbaar is.

Peter volgde dien goeden raad echter niet.

Nu en dan kwamen die driftbuien weer op. En zoo gingen eenige weken voorbij.

II.

Het koren stond rijp en 't was oogsttijd geworden. Peter had veel koren gepikt. En hij was blij toen hij uit de verte de klokketonen hoorde. De koster op 't dorp luidde den noenestond. Dat was een oude gewoonte.

Peter liet zich in 't gras neer vallen...

— Eindelijk wat rust, zei hij. En ik heb honger. Mijn vrouw had hier al moeten zijn met mijn eten... Ze vergeet haar tijd weer... Ze zit daar zoo in het koele huis, en denkt er niet aan, dat ik wreed afzie in de hitte... Ze zal weer niet naar de klok gekeken hebben... Nooit is ze oplettend.

Peter dacht niet aan de geschiedenis van den landlooper. Hij werd erg driftig. Hij sprong op en blikte langs het pad, dat door de velden naar de hoeve leidde.

— Nog niemand te zien, bromde hij. 'k Zou zeker zelf elken middag naar huis moeten gaan. Als ik moe gewerkt ben, nog eens over en weer door de brandende zon naar de hoeve... 't Is te veel, om mijn eten te brengen, als ge overigens heel den dag in de frissche keuken zit... Een vrouw heeft het veel te gemakkelijk op de wereld... O, wat heb ik honger!

Hij zakte opnieuw in 't gras neer, onder de zacht wuivende boomen. Kon hij nu eten, dan was er straks wat tijd om een tukje te doen. Dat had hij toch verdiend.

Peter hield het niet meer uit, toen hij, nogmaals overeind ryzend, het pad verlaten zag.

— Lui schepsel! riep hij uit, als stond zijn vrouw voor hem. Het is ongehoord, mij zoo te laten wachten. Ik zal u eens de les gaan lezen.

Hij stapte haastig heen.

— Ik zal mijn vrouw nu eens ongezouten de

waarheid zeggen, besloot hij. 'k Zal het haar eens duidelijk maken, dat het moet veranderen! Ik slaven en zwoegen, zij rentenieren en dan nog te vadsig om mijn middagpot te brengen, 't kan zoo niet blijven duren.

Peter wond zich meer en meer op.

— Hei, waar loopt ge zoo haastig naar toe... er is toch geen brand! schreeuwde een boer, die op zijn veld zat.

Peter was te nijdig om te antwoorden. Rood als een kreeft, stormde hij dan zijn huis binnen. Zijn vrouw was juist bezig het middagpotje in een handdoek te knopen.

— Ge denkt zeker, dat het pas half twaalf is? stoof Peter op.

— Neen, 't is later, ik weet het wel! sprak zijn vrouw kalm.

— En ge laat me honger lijden... Ge dwingt me door de brandende zon naar hier te komen!

— Wel, neen! Was ge ginder maar onder de boomen gebleven! Ge ziet, dat ik alles klaar maak om het u te brengen.

— Over tijd!

— De erwten wilden niet gaar worden. Dat kan toch overal gebeuren. Had wat langer door gewerkt en dan een half uurtje later geschaft. Ge zijt toch uw eigen baas.

— Langer door gewerkt! En dat zegt gij, die hier in de koelte zit...

— O, ik heb niets te doen, hé? Kabouters ruimen 't huis op, melken de koe, maken de boter...

— Ge weet niet, wat werken is! Maar 't zal veranderen! raasde Peter. Ik me afslooven en gij hier rentenieren! En me laten wachten op mijn eten. Ik ben dat beu, ge moogt me gelooven. Ik scheur van den honger.

— Wel, zet u neer en eet... Ge zit hier ook koel...

— Ge spot nog met me! Dat verdraag ik niet. Ge ziet zeker niet, hoe warm ik het heb. Me laten draven als een hond, als ik van vijf uur af, in 't gloeiend koren heb gestaan. 't Zal uit zijn met uw gelanterfant.

Peter sloeg met de vuist op de tafel.

— Ge maakt u nog warmer, jongen, hernam de vrouw altijd even bedaard. Ga zitten en eet!...

— Ik zeg, dat het hier moet veranderen...

En Peter trippelde op en neer als een gek.

— Wel, wel, heb ik ooit van mijn leven zoo'n driftig heerschappij gezien! zei de vrouw. Is dat aangenaam! Wees bedaard. Ik geef toch om al dat razen zooveel als niemendal. Luister eens naar me; ik wil u een voorstel doen: laten we van werk eens ruilen; morgen ga ik naar het land, en gij neemt het huishouden waar. We zullen dan eens zien, wie van beiden het er 't best afbrengt en op zijn tijd klaar is. Is dat naar uw zin?

— Dat doe ik, riep Peter. Ge moet maar eens

ondervinden, wat een man zoo al op zijn schou-
ders heeft. Ge zult dan uw haan wel niet meer zoo
koning willen laten kraaien, en mij beter waar-
deeren. Ja, ja, ondervind zelf eens, wat een man
te doen heeft.

Den anderen morgen heel vroeg verliet de
vrouw, zonder haar man te wekken, stilletjes met
hark en sikkel de woning, en trok met een luchtig
hart naar den akker. Of Peter vreemd opkeek,
toen hij bij zijn ontwaken merkte, dat hij een gat
in den dag geslapen had en alleen thuis was!

— Zoo, dacht hij, is Marie wezenlijk in mijn
plaats naar het land gegaan, en laat ze mij het
huishouden over! Eest, dan zal ik het vandaag
eens recht gemakkelijk en plezierig hebben. Maar
vanmiddag komt ze me vast en zeker al smeeken
toch niet meer naar het veld te moeten gaan. Ze
weet niet, wat het akkerwerk is... Voor mij is het
nu een dag vacantie, in dit koele huis. Een beste
huishouder! Daar lach ik mee... 't Zal gauw aan
den kant zijn... 't werk hier van vrouwlief... La-
ten we eens zien: wat moet er nu eerst gedaan
worden? Karnen zeker.

Daarop begon Peter te karnen met een gezicht,
alsof hij het zijn geheele leven gedaan had.

— Oef! zuchtte hij, na een poos gewerkt te
hebben. Ik dacht niet, dat men van zoo'n werkje
zoo warm en moede worden kon. Me dunkt, ik
kon nu wel eens een slokje bier nemen; dat zal

me goed doen, en ik heb dat wel verdiend. 't Is
dorstig weer.

Hij ging naar den kelder, trok den tap uit het
biervat en wilde er juist de kraan in steken, toen
hij een luid geknor boven zijn hoofd vernam.

— Sapperloot! riep hij, daar hoor ik het var-
ken in de keuken! Hoe komt dat beest daar! 't Zal
de melk opsorpen.

Met de kraan in de hand vloog hij de keldertrap
op naar de keuken. Wat een boeltje! De boterkarn
omver; de inhoud er van stroomde over den
vloer, en het varken deed zijn ontbijt met boter
en karnemelk. Bij zulk een gezicht zou de beste
en geduldigste mensch zijn bedaardheid verloren
hebben, hoeveel te meer de driftige Pieter.

Als een razende schoot hij op het beest toe; de
snoeper, in zijn smullen gestoord, wilde zich knor-
rend wegpakken, maar zijn baas gaf hem tegen
den kop zoo'n geweldigen schop, dat 't varken
neertuimelde. De stakkerd trok nog een paar kee-
ren met de pooten, verdraaide de oogen en stierf.

Hoe spoedig week nu bij Peter de toorn voor
spijt! Hoe bedrukt stond hij naar zijn slachtoffer
te staren! Maar ook slechts een oogenblik. Want
daar schoot hem te binnen, dat hij het vat bene-
den had laten openstaan, en het bier er dus
moest uitloopen. Hij vloog naar den kelder, maar
zijn haast was geheel overbodig. Beneden geko-
men, trapte hij in een bierplas: het geheele vat

was al leeggelopen. Welke schade ook hier.

— 't Is nu zoo, bromde Peter. Een ongelukje kan ieder overkomen. Ik moet nu nog maar eens aan het karnen. Er is toch nog melk genoeg, om boter te maken.

Hij ging dus weer aan het werk, doch had nog niet veel slagen aan de karnton gedaan, of hij werd opnieuw gestoord: de koe hoorde hij klaaglijk loeien.

— Och ja! riep hij uit; de koe heb ik vergeten! Die heeft nog geen voeder en geen drinken gehad!

Hij wilde naar den stal gaan, maar hij vreesde, dat thans het kind de boterkarn zou omverhalen. Om dat te voorkomen, bond hij zich de karnton op den rug en ging toen naar buiten, naar den waterput.

De put was echter zeer diep, en het water stond er zoo laag in, dat de emmer het niet bereiken kon. Daarom bukte Peter zich, zoo ver hij kon, over den rand van den put, om den emmer nog meer te kunnen laten zakken... Hu, daar gutste hem de melk uit de karnton over het hoofd en kwam met een dikken straal in het water van den put te recht.

— Wat gebeurt er nu? schreeuwde Peter.

Het duurde even eer hij den toestand begreep.

— Waarom staat dat water ook zoo laag! bromde hij.

Nu 't was omdat het in langen tijd niet geregend had. En Peter begreep, dat zulks toch niet de schuld van zijn vrouw was.

De koe loeide nog luider.

— Ja, ja, ik kom! riep Peter. Houd op met dat lawaai! Schei uit met dat gebulk. Ge maakt me zenuwachtig.

Hij liet de koe drinken. Het beest keek hem vreemd aan, als wilde het vragen wat die vent met al die melk in zijn haren, hier kwam doen.

— 't Is nu te laat om de koe nog naar de weide te brengen, zei Peter. Ik zal ze op het dak zetten.

In dat land hadden de woningen platte daken, die met graszoden bedekt waren, tegen de koude. De koe kon daar voor een dag eten vinden.

Het huis stond met de achterzijde tegen een hoogte aan. Langs de flauwe helling daarvan kon Peter de koe gemakkelijk op het dak brengen. Zoo gezegd, zoo gedaan. Weldra stond het dier dan ook op die hooge weide te grazen.

Dat alles leek Peter heel mooi, doch toen hij bedacht, wat er nog verder diende gedaan te worden, geraakte hij in groote verlegenheid. Het werd namelijk hoog tijd, het middageten te gaan koken. Als hij nu in de keuken met den pot bezig was, moest hij de koe op het dak alleen aan haar lot overlaten. Hoe licht zou het domme dier dan een stap te ver kunnen doen, van het dak vallen

en minstens een poot breken. Hoe daarin te verhelpen? Goede raad was duur. Peter krabde zich achter de ooren en stond te verzinnen. Daar viel hem eindelijk wat in; ja, dat kon. Hij bond de koe een touw om den hals en liet dat door den schoorsteen op den haard zakken. Vervolgens ging hij naar beneden in de keuken en bond het andere eind van het touw om zijn rechterbeen.

— Zie zoo, dacht hij, dat heb ik eens knap overlegd; het beest zal nu wel merken, dat het vastgehouden wordt en dus op het dak blijven en braaf zijn.

Maar die berekening kwam al heel verkeerd uit. Nauw stond de pot te vuur, of daar gleed toch de koe van het dak en trok onzen man met de beenen omhoog den schoorsteen in. Gelukkig, dat een dwarsijzer in den schoorsteen hem spoedig tegenhield. Doch beiden spartelden nu tusschen hemel en aarde, de een binnen, de ander buiten het huis en schreeuwden om het hardst. Peter kon zich niet los maken...

Het was al lang over twaalf en de vrouw, Peter niet ziende komen, besloot eens te gaan kijken.

Daar zag ze de arme koe op zijde van de woning hangen; ze vloog toe en hakte het touw met haar sikkel door. De koe viel wel half gestikt, maar overigens ongedeerd van zoo'n geringe hoogte neder. Maar zoo goed kwam Peter er niet af. Natuurlijk viel hij ook, toen hij het tegen-

wicht van de koe miste. Hij duikelde ondersteboven naar beneden, met het hoofd in den pot; doch gelukkig had het hout geen vuur gevat en was dus het water in den pot nog koud, ook kantelde de pot dadelijk om, zoodat Peter op de haardplaat viel. Wel had hij een groote buil aan het voorhoofd, een geschaafden neus en een paar opengehaalde wangen, maar hij had nog heel wat kwalijker kunnen varen.

Daar stond hij nu bloedend, met roet bedekt en van schrik bijna geheel de kluts kwijt toen Marie binnenkwam. Peter vertelde alles.

— Nu, vroeg ze, wie heeft het er nu beter afgebracht? Ik heb geharkt; ik heb het koren gesneden, en ik ben nog dezelfde als altijd, en gij, boerin, keukenmeid, veehoedster en huismoeder, wat is er gebeurd? Het varken ligt dood. En het kind, waar is dat? Als het nog leeft, is dat zeker niet aan uw zorg te danken. Arm kind! Als het eens geen moeder meer had!

En toen barstte ze in tranen uit.

Gelukkig vonden ze het kind ongedeerd in de schuur.

Maar het varken was en bleef dood. De melk was verloren, evenals het vat biër. En moeder kon dadelijk groote schoonmaak houden.

Peter at een paar boterhammen en sloop beschaamd naar het veld. Hij zag daar hoe netjes zijn vrouw haar akkerwerk gedaan had.

Toen hij 's avonds terugkeerde, bekende hij zijn ongelijk.

Zijn vrouw had al om den beenhouwer gestuurd, die toch nog een goed sommetje voor het varken wilde geven.

Marie was weer zorgzaam geweest.

— Peter, mocht dit nu de les zijn, die u voor goed geneest, sprak ze.

— Ja, ik zal rechtvaardiger zijn.

— En uw drift beheerschen...

— Ja, Marie...

Hij aarzelde even en vroeg toen, het gebeurde niet aan haar moeder te vertellen.

Nooit beweerde Peter nog, dat een vrouw niet te doen had. Hij bedwong zijn driftbuien, en dankte God, dat hij zulk een flinke en ijverige vrouw had.

DE DRIE WENSCHEN.

Een armoedig gekleed reiziger kwam op een avond in een dorp en verzocht daar een avondmaal en nachtverblijf bij een rijken, maar inhalingen boer. Hij vond echter een slecht onthaal bij dien gierigaard: de boer jowde hem uit en stuurde zelfs zijn honden op hem af. Een paar arme lieden, die tegenover den onbarmhartigen man woonden, noodigden evenwel den reiziger uit,

hun hutje binnen te treden. Die lieden hadden het zoo arm, dat ze eerst bij hun burens de spijs hadden moeten vragen, die ze hun gast als avondeten voorzetten. Den anderen morgen zorgden ze ook voor een ontbijt en waren bovendien zoo vriendelijk, hem nog een eind weegs uitgeleide te doen. Toen sprak de vreemdeling bij het afscheid nemen:

— Ik wil u voor uw menschlievendheid belooften; ge kunt drie wenschen uitspreken, en die zullen zeker vervuld worden.

— Dan wenschen wij vooreerst een zalig sterven, zeiden zij. En vervolgens altijd zooveel voorraad in ons huisje, dat we niets aan onze burens behoeven te vragen, als we arme reizigers willen herbergen.

— Dat zijn twee wenschen, sprak de vreemdeling. Wat is de derde?

— Och, wat zouden we meer willen? was het antwoord van den man.

— Wat zoudt ge dan zeggen van een mooie en geriefelijke woning in de plaats van uw oud hutje.

— Als u dat niet te veel toeschijnt, dan ja, zei de vrouw. Ik durfde het niet vragen.

En zie, toen hun ongevoelige, rijke buurman den volgenden morgen naar buiten keek, vertrouwde hij eerst zijn eigen oogen niet. Op de plek van de armelijke hut zag hij een fraai huus staan. Terstond ging hij bij zijn burens een kijkje

nemen. Hij vond in dat nieuwe huis schoone meubelen en rijk gevulde kasten en kelders. Op zijn vraag, hoe ze aan dat alles gekomen waren, vertelden ze hem openhartig, wie hun weldoener was.

Wat had de gierige rijkaard een spijt, dat hij dien onbekenden man niet in zijn huis ontvangen had. Dan was dit mooie buitenkantsje hem ten deel gevallen.

— Mogelijk is er voor mij nog wel wat aan te doen, denkt hij.

Haastig loopt hij naar zijn stal, zadelt zijn beste paard en rent er mede den weg op, dien de vreemdeling ingeslagen heeft. Lang duurt het niet, of hij heeft hem ingehaald. Zoo onbeschoft als hij gisteren was zoo beleefd en vriendelijk is hij nu. Hij groet eerbiedig en maakt zelfs een buiging bijna tot den grond. Vervolgens smeekt hij den reiziger, hem de onvriendelijke behandeling van den vorigen dag te vergeven en eenige dagen in zijn woning door te brengen. De vreemdeling zegt op minzamen toon:

— Met u terugkeeren naar uw huis, kan ik niet; maar u vergeven, doe ik gaarne.

— En zoudt gij door uw macht ook drie van mijn wenschen willen verhooren? vroeg de gierigaard deemoedig.

— Dat wil ik ook wel doen. Maar ik raad u,

spreek ze liever niet uit; ge zoudt er niets dan verdriet van ondervinden.

— O, neen, ik zal wel voor goede wenschen zorgen, beweerde de man.

— Doe, zooals ge wilt; maar ik heb u gewaarschuwd, zei de vreemdeling.

De gierigaard zette zich weer te paard, om naar huis terug te keeren. Men begrijpt, hoe blijde hij was, dat ook hij drie wenschen mocht doen.

— Ik zal er onderweg eens goed over nadenken, wat ik kiezen zal, dacht hij.

Terwijl hij nu in diep gepeins heen reed, struikelde eensklaps zijn paard; het dier was dan ook zeer vermoeid. Dat deed den ruiter hevig opschrikken; hij werd daarom toornig en riep:

— Ellendige knol! Ik wou, dat ge dood viel!

Zijn eerste wensch werd dadelijk verhoord: het paard viel neer, dood.

Daar het gestorven dier moeilijk door hem alleen te vervoeren was, kon hij niet anders doen, dan het op die plek te laten liggen; het zadel nam hij evenwel mede. Daarmede beladen, ging hij te voet verder. Dat ding was echter een heele vracht; bovendien was het zeer warm op den weg. Het loopen begon hem hoe langer hoe zwaarder te vallen.

— Ach, sprak hij zuchtend, daar zit mijn vrouw thuis nu koel en rustig in een leun-

stoel, en ik... Ik wou, dat zij, in mijn plaats, het zadel op den rug had!

Dat was zijn tweede wensch, en terstond werd die vervuld. Toen hij thuis gekomen was, vond hij zijn vrouw in een akeligen toestand. Het arme mensch had het zadel op den rug en poogde op allerlei manieren dien last kwijt te raken; doch wijl alles, wat zij deed, vergeefsch was, werd ze er wanhopig onder en vervulde het huis met haar geschrei en gejammer. Hij trachtte haar te troosten, door te zeggen, dat ze rijker zouden zijn dan de keizer, en dat ze in het vervolg alles zou bekomen wat haar hart begeerde. Maar ze bleef maar schreien en jammeren.

— Dat is me een geschiedenis! riep hij eindelijk uit. Wat nu te doen? Het is, om ik weet niet wat te worden. Dat ellendige zadel is de schuld van alles. Ik wou, dat het ding nog op zijn oude plaats in den stal hing!

Pas had hij dat gezegd, of het zadel bevond zich weer in den stal. Maar nu was ook de derde en dus zijn laatste wensch vervuld.

(J. Wijma).

MOEDER ODILIA.

I.

Lang geleden stond dicht bij het strand der groote zee een schoon kasteel. Daarin woonde Odilia, een voornamē edelvrouw, met haar vier kinderen, waarvan het oudste elf en het jongste vier jaar oud was. De vader van drie kinderen, een dapper ridder, was naar verre landen heen ten oorlog getrokken en had daar in den strijd het leven verloren.

Vroeger had moeder Odilia reeds veel van haar kinderen gehouden, maar nu zij geen vader meer hadden, scheen het wel, dat zij ze nog veel meer liefhad. Waar de kinderen ook waren — in het kasteel, op het voorplein of in den tuin — zelden verloor zij ze uit het gezicht. Het was, alsof zij vreesde, hen ook te zullen verliezen.

Maar somtijds waren de kleinen haar te slim en te vlug, en zij deden dan, buiten haar weten, een uitstapje.

Zoo gebeurde het op zekeren warmen namiddag in den zomer, dat moeder Odilia iets heel noodigs verrichten moest, en dat zij een ouden knecht verzocht had, een oog op de kinderen te houden. De bediende had zich op een bank gezet en was spoedig zachtjes ingesluimerd. Zoodra de kinderen dat zagen, slopen zij den tuin door de

achterkamer uit en sloegen den weg naar de zee in. Spoedig hadden zij het duin beklommen, daar lag de wijde zee voor hen.

Zacht liepen de golfjes achter elkander naar en op het strand, weken dan weer achteruit en kwamen een oogenblik later opnieuw aanrollen. Ook lagen hier allerlei horens en schelpen voor het oprapen; men kon hier gootjes in het zand maken en die vol water laten loopen; met bloote voeten kon men hier in het koude water plassen! Och, hoe heerlijk.

Eenige oogenblikken later stonden de kinderen reeds bij de kabbelende golfjes en begonnen hun vermakelijk spel. O, wat schaterden zij het uit van pret! Aan moeder dacht er niet een.

Maar toen zij eenige oogenblikken bezig waren geweest, bleven ze met ingehouden adem staan luisteren. Tot hun verwondering kwam uit de zee een vreemde muziek, maar zoo liefelijk, als zij nog nooit gehoord hadden. Nog grooter werd hun verwondering, toen zij uit de zee een vrouw zagen opkomen, zoo schoon en vriendelijk, als zij nog nooit aanschouwd hadden. De golfjes droegen haar naar het strand, en toen zij dicht bij de kinderen was, sprak zij met een zoete stem:

— Lieve kinderen! Weest niet bevreesd voor mij. Ik ben Melusa, de koningin van dit gedeelte der zee. In mijn paleis op den bodem der zee hoorde ik u zoo vroolijk spelen en stoeien; ik

werd nieuwsgierig en moest eens gaan kijken, wie zich hier zoo prettig vermaakten. Ik houd reeds veel van u, omdat gij zoo lief en aardig zijt. Daarom wil ik u mijn paleis onder water eens laten zien. O, het is er zoo schoon; er is zooveel vreemds en fraais in, en dat wil ik u alles laten zien. Ik zal u niet lang bij mij houden en u spoedig weer hier op het strand terugbrengen. Komt maar hier, liefjes!

Toen liepen de kinderen vol verlangen op de schoone vrouw toe, grepen de handen, die zij hun toestak, en verdwenen daarop allen met haar in de diepte.

II.

De oude knecht, die op de kinderen had moeten passen, had eindelijk zijn slaapje uit. Hij zag om zich heen en miste zijn troepje.

— Ze zijn zeker op het voorplein, zei hij in zich zelf.

Hij ging daarheen, maar bespeurde geen kind. Daarop liep hij den tuin in; ook daar zag hij niemand. Hij liet ook de andere bedienden nu zoeken, maar geen kind was er te vinden.

Lang kon het verdwijnen van de kinderen voor moeder Odilia niet verborgen blijven. O, in welken angst geraakte de arme vrouw nu! Zij ijlden den tuin door en den weg op, beklom vervolgens het duin en bereikte het strand. Och, hoe schrikte

zij, toen zij daar de uitgetrokken kousjes en schoentjes op het zand, maar van de kinderen zelf niets zag.

— Verdronken! Allen verdronken! riep zij wanhopig en viel met een gil op het strand neder.

Haar bedienden vonden haar daar geheel bewusteloos liggen en droegen haar naar huis.

De kinderen waren weg en bleven weg.

Moeder Odilia was zwaar ziek geworden, en het duurde zeer lang, eer zij een weinig hersteld was. Zoodra zij weder naar buiten kon gaan, begaf zij zich elken dag naar het strand en zat te staren naar de zee, die zooals zij dacht, het graf van haar lievelingen geworden was. Van dag tot dag werd haar gelaat bleeker en haar oog dof, zoodat de bedienden tegen elkander zeiden:

— Als dat zoo voortgaat, zullen wij onze goede meesteres spoedig in de zwarte aarde moeten leggen.

Zoo zat zij eens, enkele weken later, weer naar den grooten plas te turen, toen zij een vrouw uit de golven zag opkomen en haar langzaam naderen. Met een zachte en medelijdende stem hoorde zij haar zeggen:

— Arme moeder! Ik weet, dat gij om uw kinderen treurt; gij denkt, dat die verdronken zijn. Maar wees niet zoo bedroefd, uw lievelingen zijn niet in het water omgekomen. Melusa, de koningin van dit gedeelte der zee heeft hen tot zich ge-

lokt en hen medegenomen naar haar paleis op den bodem der zee. Daar leven zij gezond en vroolijk en hebben aan niets gebrek.

— O, duizendmaal dank voor deze goede woorden! riep Odilia uit. Maar kan ik mijn engeltjes niet terugkrijgen?

— Uit zich zelf zal Melusa ze niet teruggeven, was het antwoord van de zeevrouw. Om ze uit haar handen te verlossen, zult gij de hulp moeten hebben van iemand, die machtiger is dan zij. Misschien kan ik u hierin helpen, maar dan eerst over twee jaar.

— Dat is wel een lange tijd, sprak moeder Odilia treurig. Kon ik mijn kindertjes ook slechts even zien, hoe gelukkig zou ik dan reeds zijn.

— Zoo gelukkig kan ik u wel maken, zei de vrouw; ik kan u onder water (bij het paleis) brengen. Als ik u bij het paleis gebracht hebt, zult gij zeker uw kinderen kunnen zien, want de wanden zijn van glas. In het paleis kunnen wij echter niet komen; ik kan er u ook maar éénmaal in het jaar heenbrengen, en het kost u ieder maal één jaar van uw leven.

— O, dat eene jaar is niets, sprak Odilia. Ik gaf er tien, als het noodig was. Om ook maar even mijn lievelingen te zien, is niets mij te duur of te veel.

Toen trad ze op het water toe; de zeevrouw reikte haar de hand en trok haar bij zich in den

vloed. Vervolgens zweefden zij beiden ver, zeer ver, al dieper en dieper, en kwamen eindelijk bij het onderzeesche paleis. Wel was het overal gesloten en nergens een ingang te bespeuren, maar men kon door de glazen wanden duidelijk in alle vertrekken zien.

Het was wel een heerlijke woning, dit verblijf van de zeekoningin. Hier was een vertrek, opgesierd met prachtige schelpen en thorens van allerlei kleur en grootte; daar zag men een ander, dat de schoonste koraalgewassen bevatte; wat verder pronkte er een met de fraaiste veelkleurige gesteenten, en dan volgde er weer een, dat door zijn sierlijke en vreemde zeeplanten een wondertuin geleek. Allerlei visschen en andere zeedieren zwommen om het paleis. Ook hoorde men het ruischen van dezelfde muziek, die Odilia's kinderen vroeger op het strand vernomen hadden.

Maar Odilia zag, noch luisterde naar al dat schoons; zij dacht alleen maar aan haar kinderen en zocht die met haar oogen overal. Eindelijk, in een fraaie kamer, ja, daar zag zij ze, blozende van gezondheid en blijde met elkander spelende. Wel een uur lang keek zij naar hen. O, hoe goed deed haar dat gezicht! Hoe gaarne zou zij door die harde wanden heen gebroken hebben, om naar hen toe te gaan.

Zij moest nu vooreerst tevreden zijn en was dit dan ook. Ze drukte, bij het heengaan, op den

wand van het paleis een zoen voor elk van haar kinderen, die haar echter niet bemerkte hadden. Daarna liet zij zich door de zeevrouw gewillig naar het strand terugvoeren. Deze beloofde, dat zij juist over een jaar haar weder bij de kinderen brengen zou, en verdween toen in de zee.

Trouw hield de zeevrouw haar woord. Een jaar later zag Odilia weer haar kinderen, zonder dat deze wisten, dat hun liefhebbende moeder zoo dicht bij hen was. Odilia was nu niet meer zoo bedroefd als vroeger; ze fleurde weer op, vooral, omdat zij hoopte met behulp van de zeevrouw nu spoedig haar kinderen terug te krijgen.

III.

De twee jaren waren eindelijk voorbij, en met ongeduld zat Odilia op den bepaalden dag aan het strand de komst der zeevrouw af te wachten. Eindelijk, daar verscheen de lang gewachte.

— Lieve zeevrouw, sprak Odilia, mag ik nu hopen, mijn kinderen uit de handen der zeekoningin te redden?

— Ja, kreeg zij ten antwoord. Maar wat gij daarvoor doen moet, is niet gemakkelijk.

— O, zeg maar, wat het is, smeekte moeder Odilia. Niets zal mij te zwaar vallen.

— Gij zult een verre, zeer verre zereis moeten ondernemen, hernam de zeevrouw.

Pas had zij dit gezegd, of er verscheen op de golven een vreemd vaartuigje. Het was een reusachtige schelp, die door twee groote visschen, en wel dolfijnen, getrokken werd.

— Dit schip, vervolgde de zeevrouw, zal u bij den machtigen gebieder van de geheele zee of van den oceaan brengen; de dolfijnen weten den weg. Die groote heer woont op een eiland, honderd uren van hier. Eénmaal in de tien jaar mag ik hem een gunst vragen. Meestal staat hij mij toe, wat ik hem dan verzoek. Nu zijn er weer tien jaar voorbij; daarom heb ik u twee jaar moeten laten wachten. Doe hem deze boodschap: « Ik breng u de groeten van de zeevrouw Marina. Zij verzoekt de kinderen, die Melusa nu reeds twee jaar in haar zeepaleis heeft, aan mij, hun moeder, terug te bezorgen ». Dat ik u zend zal hij wel gelooven, want hij weet, dat niemand dan ik zulk een vaartuigje heeft. Misschien zal hij wel begeeren, dat gij iets voor hem verricht. Doe dit dan; hij zal daardoor vriendelijk en u goedgunstig worden. Mijn scheepje zal u ook weer van zijn eiland naar deze plek terug brengen. Reis gelukkig. Vaarwel! daarop dook zij in het water weg.

Zonder vrees plaatste Odilia zich in de schelp. Terstond zetten de dolfijnen zich in beweging en snel ging het vreemde scheepje vooruit. Spoedig zag Odilia het land niet meer; ze had slechts den hemel boven zich en om zich heen de onafzienba-

re zee. Twee dagen en twee nachten reisde zij zonder ophouden voort. Toen bespeurde zij in de verte een zwarte stip, die hoe langer hoe grooter werd. Weldra zag zij, dat het een eiland was.

Het zag er hier vreemd uit. Hooge rotsen, die wel torens schenen, omringden het eiland aan alle kanten. Aan den voet van die rotsen waren diepe grotten, met rijen van honderden glinsterende zuilen, die dicht naast en achter elkander stonden. In een van die grotten gaf het water, dat fraaie geluidne; het was, alsof men muziek hoorde. In die grot voer het scheepje met Odilia binnen. Achter in die grot was een opening, waardoor Odilia in een kleine binnenzee kwam. Aan den oever zag zij een wonderlijk gebouw, dat van groote rotsblokken was gemaakt. Hier woonde de machtige heer, wien Odilia haar verzoek moest doen. Het vaartuigje legde aan juist tegenover de groote zaal. Daar zat de geduchte gebieder op een troon van rood koraal. Een kroon van ivoor en kostbare parelen dekte zijn hoofd. Lange witte haarlokken en een lange witte baard hingen over zijn kleed, dat in wijde plooiën nederhing. Om hem heen zaten twaalf andere mannen, die zijn hovelingen en dienaren waren, terwijl een menigte ijsberen en zeeleeuwen zich in zijn nabijheid ophielden.

Moeder Odilia stapte aan land en trad op de

groote zaal toe. Met een duidelijke stem bracht zij hem de boodschap van de zeevrouw over. Ook verhaalde zij alles wat haar overkomen was, om het medelijden van den grooten heer op te wekken.

De machtige gebieder sprak toen:

— Vrouwe Odilia! gij hebt mij Marina's wensch overgebracht, en ik zal dien vervullen; gij zult uw kinderen terughebben. Ik weet, dat Melusa hen nu al twee jaren in het paleis houdt, om zich met hun spel en gekeuvel te vermaken. Ik zal een van mijn dienaren uitzenden, om ze af te halen en hier te brengen. Melusa zal ze hem geven; want zij durft mij, haar opperheer, niet ongehoorzaam zijn. Maar nu verlang ik ook iets van u. Kunt gij weven?

— Ja, antwoordde Odilia.

— Eer ik uw kinderen dan laat halen, vervolgde hij, moet gij mij een kleed vervaardigen, en wel van uw eigen hoofdhaar. Ik begin mij oud te gevoelen, en zoodra ik zulk een mantel omsla, zal ik weder jong worden. Zoolang gij op mijn eiland vertoeft, zijt ge mijn gast. Men zal u een vertrek aanwijzen, waar gij wonen kunt.

Hij wenkte nu een van zijn dienaren, en deze bracht Odilia naar een kamer. Zij vond hier, behalve meer dingen, ook een weefgetouw en een weefgetouw en een schaar. Om geen tijd te ver-

liezen, knipte ze terstond haar fraaie, lange lokken af en begon te weven.

Terwijl zij daarmee bezig was, bedacht zij met schrik, hoe lang het wel duren zou, eer het kleed gereed was. Ze kon immers van dit hoofdhaar slechts een klein gedeelte van den mantel weven, en ze zou dan een geruimen tijd moeten wachten, tot haar lokken weer aangegroeid waren. En hoeveel malen zou dit wel niet moeten geschieden, eer zij op die wijze de noodige stof voor den geheelen mantel had!

Een dienaar kwam nu een maaltijd voor haar gereed zetten. Op de tafel plaatste hij ook een stuk ijsberenvleesch. Odilia was hongerig en vermoeid. Zij liet zich alles, vooral het vleesch, goed smaken, strekte haar leden op een rustbed uit en sliep vast tot den anderen morgen.

Hoe groot was niet haar verwondering bij het ontwaaken, toen zij bemerkte, dat dien nacht al haar lokken weer aangegroeid waren. Zij dacht na en ja, herinnerde zich iets. Zij had na den maaltijd haar van berenvet glanzende vingers, bij gebrek aan een servet, aan heur hoofdhaar schoon gestreken. Misschien deed zulk vet het haar zoo spoedig groeien. En het was zoo: elken avond streek zij er van op het hoofd, en elken morgen stond ze weer met lange lokken op. Zoo kreeg zij ieder ochtend voorraad genoeg, om den geheelen dag te kunnen doorweven. Na een

maand was zij dan ook met haar werk gereed.

Zij haastte zich nu, den mantel aan den gebieder der zee ter hand te stellen. Deze was met het schoon gewerkte kleed zeer in zijn schik en prees het buitengewoon. Terstond zond hij nu een dieenaar naar Melusa, om haar de kinderen terug te vragen.

Reeds vier dagen later was hij terug en gaf Odilia haar kinderen weder. Zij omhelsde ze, drukte ze aan het hart en kustte ze keer op keer. En de kinderen, ze dansten van vreugde, nu ze weer bij hun lieve moeder waren.

Odilia vergat niet, den zeegebieder vurig voor zijn hulp te danken. Deze zeide nu, dat ze, zoo spoedig ze wilde, naar haar land vertrekken kon. Nergens kon de blijde moeder ook sterker naar verlangen. Ze plaatste zich met de kinderen in Marina's sloopje, en in acht en veertig uur voerden de vlugge dolfijnen het naar de bekende plek op het strand, nabij het kasteel. Alsof Marina den tijd van hun komst geweten had, dook zij terstond uit de golven op, zoodra het vaartuigje nabij was. De goede zeevrouw verlustigde zich eenige oogenblikken in de blijdschap van moeder en kinderen, ontving de roerendste woorden van dank en zonk daarop onverwachts met schelp en dolfijnen in de diepte weg.

(J. Wijma).